

Folketingets Kulturdvalg
Christiansborg
1240 København K

Kulturministeren

Kulturministeriet
Nybrogade 2
1203 København K

Tlf : 33 92 33 70
Fax : 33 91 33 88
E-mail : kum@kum.dk
Web : www.kum.dk

29. april 2016

Folketingets Kulturdvalg har den 5. april 2016 stillet mig følgende spørgsmål, nr. 7 (Lovforslag nr. L 138), som jeg hermed skal besvare.

Spørgsmål:

Ministeren bedes kommentere henvendelse af 4. april 2016 fra Lars Vestergaard, København N, jf. L 138 – bilag 8.

Svar:

Jeg skal indledningsvis bemærke, at jeg i mit svar på spørgsmål 1 har kommenteret en tidligere henvendelse fra Lars Vestergaard, der til dels vedrører samme emner som Lars Vestergaards seneste henvendelse af 4. april 2016. Det gælder bl.a. muligheden for husstande for at vælge en minimumspakke med kun public service-programmer (punkt 4 i henvendelsen af 4. april 2016). Jeg henviser derfor som udgangspunkt til mit svar af 29. februar 2016 på spørgsmål 1.

I henvendelsen af 4. april 2016 nævner Lars Vestergaard (punkt 1), at fremmodte på beboermøder vil kunne beslutte at lade ejendommen forsyne med "store pakker", hvilket kan betyde, at fraværende husstande risikerer at blive sat på gaden, fordi de ikke kan betale udgiften. Hertil skal jeg bemærke, at det netop er hensigten med lovforslaget, at man ikke skal kunne forpligtes til at deltage i og betale til en fælles programforsyning.

Lars Vestergaard nævner desuden (punkt 2), at lovforslaget ikke vil føre til fri konkurrence mellem alternative signalleverandører, da der kun kan være en signalleverandør til et givet anlæg, og at der i det meste af landet ikke findes "parallelle anlæg" drevet af forskellige signal-leverandører. Hertil skal jeg bemærke, at lovforslaget forventes at give øget konkurrence mellem tv-distributører, da det giver husstande mulighed for at fravælge den fælles programforsyning over fællesantenneanlæg og i stedet eksempelvis modtage tv fra en satellitdistributør eller distributør af antenne-tv.

Endelig finder Lars Vestergaard, at forventningen om, at salg af enkelte programmer i styksalg vil resultere i lavere priser, er uden hold i virkeligheden, da det vil reducere rabatmuligheder generelt og føre til øgede administrative omkostninger. Hertil skal jeg bemærke, jf. også mine svar på spørgsmål 2 og 6, at nærværende lovforslag ikke regulerer spørgsmålet om enkeltvis salg af kanaler.

Bertel Haarder

Kulturudvalget

Til: Kulturministeren

Dato: 5. april 2016

Udvalget udbeder sig ministerens besvarelse af følgende spørgsmål:

L 138

Forslag til lov om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, lov om leje og lov om leje af almene boliger. (Frit valg af tv-distributør, distribution af digital radio m.v.).

Af kulturministeren (Bertel Haarder)

Spørgsmål 7

Ministeren bedes kommentere henvendelse af 4. april 2016 fra Lars Vestergaard, København N, jf. L 138 - bilag 8.

Svar bedes sendt elektronisk til lov@ft.dk.

På udvalgets vegne

Orla Hav
formand

Fra: Lars Vestergaard <Lars.vestergaard@oncable.dk>

Dato: 4. april 2016 kl. 19.12.06 CEST

Emne: Til Folketingets Kulturudvalg: Lovforslag L 138 bygger på alvorlige misforståelser:

Svar til: Lars Vestergaard <Lars.vestergaard@oncable.dk>

Til Folketingets Kulturudvalg

Lovforslag L 138 bygger på alvorlige misforståelser:

1.

Lovforslaget sikrer i praksis intet valg for de enkelte beboere bortset fra sort skærm.

Så længe en fremmødt minoritet af beboere på et beboermøde kan påtvinge et fraværende flertal at skulle vælge mellem en given TV-pakke eller sort skærm, så er der i praksis ingen valgfrihed.

Det er en fatal fejltagelse at tro at beboermøderne er repræsentative for beboersammensætningen, da møderne er beslutningsdygtige uanset hvor få beboere, der møder op.

Selv almenyttige boligafdelinger med flere hundrede boliger kan opleve at der dårligt nok er et fremmødte svarende til en fuldtallig bestyrelse med suppleanter.

Hvis 10 % af beboerne møder frem er det flot.

De store signal-leverandører vil derfor fortsat trygt kunne regne med at tilbyde de store pakker, hvorefter de aktive minoriteter på beboermøderne vil stemme pakkerne igennem for at opnå kvantumsrabat, uden at det fraværende flertal af beboere opdager det, før den dag, hvor de sættes på gaden, fordi de ikke kan betale den samlede pligtige ydelse i lejeforholdet, som inkluderer tv-pakkerne.

2.

Lovforslaget giver ikke fri konkurrence mellem alternative signalleverandører af 2 årsager

- Af tekniske årsager, kan der kun være en signal-leverandør til et givent installeret signal-anlæg.
- I det meste af landet, er der en klar opdeling mellem de store signal-leverandører og deres respektive nedgravede kabelnet, så de ikke dublerer, men kompletterer hinanden.

3.

Forventningen om at salg af enkelte programmer i styksalg vil resultere i lavere priser er uden hold i virkeligheden. Abonnementer på enkeltprogrammer vil dels reducere rabatmulighederne generelt dels medføre øgede administrative omkostninger. Dette kan ingen være tjent med.

4.

Den sociale slagside forværres når de økonomisk svageste i samfundet med dette forslag tvinges til at vælge sort skærm, og dermed afskæres fra den almindelige nyheds- & informationsmængde.

Derfor er der behov for ved lov at sikre at alle beboere uanset ejerform får mulighed for at vælge en minimumspakke udelukkende med public-service-kanaler foruden den eller de pakker, som beboermøde-fremmødet vælger.

Mvh Lars Vestergaard, Mimergade, 2200 N.

Folketingets Kulturudvalg
Christiansborg
1240 København K

Kulturministeren

Kulturministeriet
Nybrogade 2
1203 København K

Tlf : 33 92 33 70
Fax : 33 91 33 88
E-mail : kum@kum.dk
Web : www.kum.dk

17. marts 2016

Folketingets Kulturudvalg har den 29. februar 2016 stillet mig følgende spørgsmål, nr. 1 (Lovforslag nr. L 138), som jeg hermed skal besvare.

Spørgsmål:

Ministeren bedes kommentere henvendelse af 28. februar 2016 fra Lars Vestergaard, København N, jf. L 138 – bilag 2.

Svar:

I sin henvendelse af 28. februar 2016 nævner Lars Vestergaard en række forhold ved lovforslaget, som han finder anledning til at kommentere.

For det første bemærker Lars Vestergaard, at det i en længere årrække har været uofficiel praksis hos en række dominerende signaludbydere, at alle, der på tro og love ikke ser tv, kan fritages for at betale til tv-forsyning. Lars Vestergaard finder på den baggrund ikke, at lovforslaget er nogen stor landevinding, da det alene ophøjer hidtidig praksis til lov.

Hertil skal jeg alene bemærke, dels at ministeriet ikke er bekendt med sådan praksis, dels at det alene er ved lovgivning, at husstande kan sikres en ret til fritagelse (under de i lovgivningen fastlagte nærmere forudsætninger).

For det andet finder Lars Vestergaard ikke, at der bør kunne opkræves betaling for boliger/lejemål, der ikke abonnerer på signaler, med mindre der er tale om ekstraordinære tilfælde af helt nye installationer. Der henvises i den forbindelse til, at anlæggene for længst er betalt over boligafgiften og afskrevet.

Jeg kan hertil bemærke, at den adgang, der efter lovforslaget vil kunne være for ejerne af fællesantenneanlæg, ejerforeninger o.l. til at opkræve betaling til dækning af faste omkostninger ved anlæggene (etablering, forbedring og drift), også fra husstande, der har fravalgt fælles programforsyning over anlæggene, i sagens natur forudsætter, at

ejeren af fællesantenneanlægget, ejerforeningen e.l., har sådanne omkostninger. Er et anlæg med eventuelle forbedringer således fuldt afskrevet, vil der kun kunne kræves betaling for/refusion af omkostninger til driften af anlægget (vedligeholdelse mv.). For en nærmere beskrivelse af hvilke forhold, der skal gøre sig gældende, for at der kan opkræves betaling for faste omkostninger ved et anlæg, samt begrundelsen herfor, skal jeg henvise til lovforslagets bemærkninger.

For det tredje finder Lars Vestergaard ikke, at den foreslåede regulering reelt kommer de svageste beboere til gode, da de næppe har forudsætningerne for at vælge en anden tv-distributør. De vil således fortsat være underlagt et beboerflertals eventuelle beslutning om en fælles programforsyning med en stor programpakke, hvis de ikke ønsker "sort skærm". Lars Vestergaard finder derfor, at ejere af fællesantenneanlæg i stedet bør pålægges at tilbyde alle tilsluttede husstande en (billig) minimumspakke omfattende de offentlige licensbetalte public service-kanaler som "must carry".

Hertil skal jeg bemærke, at en sådan regulering dels vil betyde en genindførelse af "must carry" på DR's og de regionale TV 2-virksomheders programmer (TV 2-hovedkanalen er ikke licensfinansieret, selv om den er pålagt public service-forpligtelser). "Must carry" på disse kanaler blev afskaffet medio 2013 af et bredt politisk flertal bag Mediaaftale 2012-2014. Desuden vil en sådan regulering betyde et indgreb i de enkelte tv-distributørers forretningsmodeller. Jeg mener umiddelbart ikke, at der er grundlag for en sådan indgribende regulering, bl.a. fordi det efter min opfattelse et spørgsmål, som løses bedst af markedet. Jeg skal i den forbindelse bemærke, at det er min forventning, at den øgede konkurrence på markedet for tv-distribution, som nærværende lovforslag må forventes at give anledning til, vil kunne påvirke tv-distributørernes forretningsmodeller i retning af mindre og billigere grundpakker eller evt. slet ingen pakker.

Bertel Haarder

Kulturudvalget

Til: Kulturministeren

Dato: 29. februar 2016

Udvalget udbeder sig ministerens besvarelse af følgende spørgsmål:

L 138

Forslag til lov om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, lov om leje og lov om leje af almene boliger. (Frit valg af tv-distributør, distribution af digital radio m.v.).

Af kulturministeren (Bertel Haarder)

Spørgsmål 1

Ministeren bedes kommentere henvendelse af 28. februar 2016 fra Lars Vestergaard, Københavns N, jf. L 138 - bilag 2.

Svar bedes sendt elektronisk til udvalg@ft.dk.

På udvalgets vegne

Orla Hav
formand

Til Folketingets Kulturudvalg

Vedr. L 138, Forslag til lov om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, lov om leje og lov om leje af almene boliger.

**Forslaget om "Frit valg af tv-distributør" mangler en reel valgmulighed:
Et krav om en discountpakke udelukkende med public-service-kanaler.**

Antenneanlæggene er som oftest købt og betalt af beboerne over 20-30 år for at sikre god signalforsyning.

Nu foreslås det, at de, der ikke vil betale for hele pakken, men måske gerne vil se enkelte programmer, dels kan pålægges gebyr for ikke at købe noget, dels skal henvises til at "boxe" med stueantenner.

Det er perspektivrige nye forretningsmetoder: Udelukkelse af folk, der ikke vil købe alle varer i butikken, samt betalingskrav for ikke at købe noget.

1. Fritagelse er praksis.

Det har i en længere årrække været uofficiel praksis hos dominerende signaludbydere til større boligselskaber, at alle, der på tro og love ikke ser TV, kan fritages for at betale for signalforsyning. Lovforslaget ophæjer dermed hidtidig praksis til lov. Dette er udmærket, og måske en administrativ lettelse, men ikke nogen stor landvinding.

2. Gebyr for ikke at abonnere!

Hovedparten af landets moderne antenneanlæg er installeret omkring 1989-1991.

Anlæggene er således rundt regnet 25 år gamle og for længst betalt over boligafgiften og afskrevet, uanset at ledninger har meget lang levetid. Elektronik er derimod hurtigt forældet, og bør straks afskrives.

Der bør derfor ikke kunne opkræves ekstra afgift for boliger/lejemål, der ikke abonnerer på signaler, med mindre, der er tale om ekstraordinære tilfælde af helt nye installationer.

3. Pseudovalg: Alt eller intet. - Stor pakke eller sort skærm.

Lovforslaget tager ikke hensyn til realiteterne i de almennyttige boligafdelinger, hvor beklageligt få beboere møder op på beboermøderne og træffer beslutninger for alle, - uden nødvendigvis at tage hensyn til det fraværende store flertal af beboere.

Signaludbyderne (TDC, Stofa osv.) tilbyder omkring 20 % kvantumsrabat ved "stor pakke til alle". Derfor vælger de få fremmødte på beboermøderne, når emnet en sjælden gang er på dagsordenen, ofte "stor pakke til alle", hvilket jfr. medierne medfører at over 40 % af signal-kunderne modtager "stor pakke", som koster 5.- 6.000 kr. årligt.

Hidtil har beboerne, som anført, kunnet insistere på sort skærm for at blive fri. Lovforslaget gør valg af sort skærm lovlig. Det er et fremskridt; men i praksis ændrer det kun lidt.

Den store gruppe af beboere, der har dårligst råd til de store programpakker, som de få fremmødte vælger, har næppe forudsætninger for at omprogrammere deres fjernsyn til andre signalleverandører - endsige opmærksomheden rettet mod beboermøderne.

Lovforslaget svigter dermed endnu engang de svageste, som har størst behov for beskyttelse.

Formelt kan alle jfr. lovforslaget vælge sort skærm og derefter "boxe" med omstilling af fjernsyn og installation af stueantenne; men i praksis vil valget for mange fortsat stå mellem "stor pakke" eller sort skærm.

Eneste ansvarlige løsning er et påbud til signalleverandørerne om at tilbyde alle, der er tilsluttet et fælles antenne-anlæg, en minimumspakke til discountpris udelukkende omfattende de offentlige licensbetalte public-service-kanaler som "must carry", således, at alle får et reelt valg mellem flere signalpakker, i stedet for valg mellem alt eller intet. Stor pakke eller sort skærm.

Man kan indvende, at de almene beboere bare kan møde op til beboermøderne, men det er for let. 85-90 % af beboerne har aldrig været til et beboermøde, og de, der møder frem, forstår ikke altid emnerne, og hvad der stemmes om.

Hvis en klikke har besluttet sig for "stor pakke til alle", så bliver det sådan, og så står de svageste med et umuligt valg: Sort skærm og mad på bordet eller underholdning på skærmen og risiko for at blive sat på gaden af fogeden.

Så langt tænker de færreste, før det er for sent.

Med venlig hilsen

Lars Vestergaard, Mimergade, 2200 N.